

إلهی جُودُکَ بَسَطَ أَمَلی ...

معبود من! جود و بخشش، آرزویم را گسترش داده است ...

• آرزوهای بی پایان آدمی، جود بی پایان خداوندی

از خداوند بزرگ، فراوان خواستن و چیزهای بزرگ را آرزو کردن و درخواست نمودن، از صفات نیک و شایسته یک بنده است که مطلوب حضرت حق نیز می باشد. و این گسترش آرزو از "جود و کرم الهی" نشأت می گیرد.

پروردگار از بنده ای که در کنار خزاین بی پایانش، از او چیزهایی اندک و ناچیزی طلبد، خشنود نمی باشد و این بدان سبب است که خود از جودی بی پایان برخوردار است که این جود و کرم و بخشش خود را، بدون مصرف، نمی پسندد. لذا با اندک تأملی در دعاهای اهل بیت علیهم السلام درمی یابیم که آن بزرگواران، هم فراوان می خواستند و هم چیزهای بزرگ، همانند دیدار با خداوند را مسئلت می نمودند.

وَ عَفْوُکَ أَفْضَلُ مِنْ عَمَلی ...

و عفو تو بر کردار- زشت - من برتری یافت ...

• عفو خدا بیشتر از جُرم ماست

اگر بنده ای هر قدر هم مرتکب معصیت شده باشد، از عفو خداوند خویش مایوس گردد، معنایش، محدود ساختن و محدود دانستن صفت بی انتهای عفو الهی می باشد؛

و معنای محدود نمودن حق تعالی در صفاتش، شبیه دانستن او به مخلوقات محدودش می باشد،

در حالی که خداوند از هرگونه شبیه و مثل و مانند منزّه است.

و در تعقیبات مشترکه هر نماز، دستور رسیده که مستحب است این دعا را بخوانیم:

اللَّهُمَّ إِنَّ مَغْفِرَتَكَ أَرْجَى مِنْ عَمَلِي وَإِنَّ رَحْمَتَكَ أَوْسَعَ مِنْ ذَنْبِي اللَّهُمَّ إِنَّ كَانِذَنْبِي عِنْدَكَ عَظِيمًا فَعَفْوُكَ أَعْظَمُ مِنْ ذَنْبِي اللَّهُمَّ إِنَّ لِمَنْ أَكُنْ أَهْلًا أَنْ أُبْلَغَ رَحْمَتَكَ كَرَمَتِكَ أَهْلٌ أَنْ تُبْلَغَنِي وَ تَسَعَنِي لِأَنَّهَا وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ: پروردگارا! به درستی که به آمرزش تو بیشتر امیدوارم تا به عمل خود. خدایا! رحمت تو گسترده تر از گناهم می باشد. خداوندا! اگر گناهم نزد تو بزرگ است، عفو تو بزرگ تر از گناهم می باشد. پروردگارا! اگر من شایسته دریافت رحمت نیستم، ولی رحمت تو، سزاوار است که مرا دریابد، چون رحمت تو همه چیز را فراگرفته است. به حق رحمت ای رحم کننده ترین رحم کنندگان.

إلهی فَسُرْنِي بِلِقَائِكَ يَوْمَ تَقْضَى فِيهِ بَيْنَ عِبَادِكَ ...

. معبود من! مرا به دیدارت، در روزی که میان بندگان داوری می کنی شادمان کن! ...

• سرور قلب با دیدار خدا در قیامت

بلند همتی امام علیه السلام سبب شده است که در آشوب روز قیامت که دل ها نگران و اندوهگین می باشد، سرور قلبی خویش را بدون هیچ گونه توجهی به بهشت و نعمت های خیره کننده آن، تنها با دیدار خداوندش مطالبه نماید.

در آن نفس که بمیرم، در آرزوی تو باشم

بدان امید دهم جان که خاک کوی تو باشم

به وقت صبح قیامت که سر ز خاک بر آرم

به گفت و گوی تو خیزم، به جست و جوی تو باشم

حدیث روضه نگویم، گل بهشت نبویم

جمال حور نجویم، دوان به سوی تو باشم

می بهشت ننوشم، ز دست ساقی رضوان

مرا به باده چه حاجت که مست روی تو باشم

